

молоді); забезпеченні рівних з іншими можливостей для участі в суспільному житті людям з обмеженими можливостями та ін.

В Україні за сучасних умов соціально-економічної кризи та воєнних дій на Сході не має достатньо матеріальних засобів і умов, які дозволили б виконувати навіть ті норми, які вже прийняті. Потребують особливого підходу соціального захисту й вимушено переміщені особи [3], що не тільки зачіпає фінансову допомогу, а й комплексну інтеграцію сімей постраждалих від бойових дій у нові для них умови і суспільні громади. Не менш важливим аспектом діяльності є вдосконалення соціального захисту учасників бойових дій, надання їм та їхнім сім'ям адекватної підтримки.

Всі перераховані вище та багато інших складових соціальної політики держави на сьогодні не можуть бути реалізовані через відсутність системності у змінах, що впроваджуються. Вибірковість реформ, їх можливості стикаються із застарілістю підходів у діяльності органів соціальної сфери, їх архаїчністю. Тому владним органам, які відповідальні за соціальну сферу, передусім, необхідно зосередитись на особливо важливих для суспільства ділянках соціальної політики для їх успішної реалізації: оплата праці, соціальний захист населення, регулювання ринку праці, освіта та охорона здоров'я. А це, в свою чергу, не може бути здійснене без ґрунтового реформування відповідних складових соціальної сфери країни, переформатування всієї системи і переходу до світових стандартів соціального захисту населення та методів реалізації соціальної політики.

Література:

1. *Забута Н. Регулювання зайнятості населення: теорія і зарубіжний досвід / Н. Забута // Економіка. Проблеми економічного становлення. – 2009. – № 5. – С. 76–82.*
2. *Кузьменко Р. В. Соціальна політика: основні проблеми періоду глобалізації [Текст] / Р. В. Кузьменко // Держава та регіони. Серія: Економіка і підприємництво. – 2008. – № 6. – С. 120–123.*
3. *Рекомендації Міжнародної науково-практичної конференції «Внутрішньо переміщені особи в Україні: реалії та можливості» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.idss.org.ua/arhiv/2015_27_02Recomendations.doc.*

4. *Соціальна політика України: питання теорії, сучасного стану та перспективи [Електронний ресурс] / Н. О. Циро // Актуальні питання медичної психології : науковий журнал. – Режим доступу : <http://medpsychology.pp.ua/sotsyalna-polityka-ukrainu>.*

5. *Шевчук П. Соціальна політика : Навчальний посібник / Петро Шевчук. – Львів : Світ, 2003. – 399 с.*

Нестерук Юлія
ст. гр. ЕЕПм-11,
Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доценткафедри економіки підприємств і
корпорацій Шумейко О. Т.)

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ .

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ТА МЕТОДИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Слід підкреслити, що інноваційна діяльність сьогодні стає одним з найважливіших чинників забезпечення стійкого соціально-економічного та екологічно безпечного розвитку як окремих країн, так і світу в цілому [2]. Особлива актуальність інноваційного пристосування економіки України зумовлена, головним чином, наростаючою технологічною відсталістю виробництва, необхідністю швидкого завоювання ринків для обробного сектора вітчизняної економіки і збереження науково-технічного потенціалу країни [1] .

Сьогодні Україна практично зникла з винахідницької та інноваційної карти світу . Нині її частка у світовому обсязі торгівлі наукомісткої продукцією становить 0,1 % [3]. На внутрішньому ринку ситуація трохи краще , але підприємства таки воліють закуповувати вже діючі та випробувані технології , так як фінансувати нові розробки ризиковано. Щоб стимулювати залучення фінансових ресурсів , держава повинна страхувати інноваційні ризики [1] .

Провішт аналіз статистичних показників можна сказати , що нноваційні процеси у вітчизняній економіці не набули вагомих масштабів, кількість підприємств, що впроваджують інновації, зменшується з кожним роком і становить зараз 12–14%, що менше в 3–4 рази, ніж в інноваційно розвинутих економіках. Наукоємність промислового виробництва знаходиться на рівні

0,3%, що на порядок менше від світового рівня [3]. При цьому майже третина коштів, що витрачаються на інноваційну діяльність, припадає на закупівлю обладнання, в той час як на придбання прав на нову інтелектуальну власність або на проведення НДДКР витрати на порядок менші. Майже половина з інноваційних підприємств взагалі не фінансують проведення в інтересах свого виробництва наукових досліджень [1].

Державна стратегія, орієнтована на забезпечення інноваційного розвитку України, повинна бути спрямована на виконання потрійного завдання:

- безпосереднє здійснення заходів національного та регіонального рівнів, які сприятимуть підвищенню якісних характеристик вітчизняного науково-технологічного потенціалу, інтенсифікації процесу опанування науковими знаннями та новими технологіями, всебічному розвитку людського капіталу;

- заохочення здійснення суб'єктами національної економіки інноваційної діяльності та інвестицій інноваційного спрямування з метою збільшення пропозиції інноваційних продуктів, технологій та знань;

- заохочення попиту суб'єктів національної економіки на інноваційні продукти, технології, знання, створення сприятливих умов для впровадження інновацій у виробничу діяльність та побут населення.

Отже, інноваційний розвиток України повинен базуватися на:

- провадженні цілеспрямованої державної промислової та інвестиційної політики, спрямованої на активізацію нововведень, як пріоритетної складової загальної стратегії соціально-економічного розвитку держави;

- створенні сприятливих інституційних умов для інноваційної діяльності в країні: правового забезпечення інноваційної діяльності підприємств; запровадження дієвого пільгового режиму здійснення інноваційної діяльності;

- застосуванні засобів захисту національного ринку, виробництва та капіталу, заохоченні їхнього розвитку, стимулюванні інноваційної спрямованості останнього;

- послідовному збільшенні сукупного попиту, вдосконаленні інфраструктури ринків з метою підвищення частки складних, наукоємних продуктів в особистому та виробничому споживанні;

- створенні умов для реалізації вітчизняними підприємствами наступальної стратегії на зовнішніх ринках;

- диверсифікації організаційних форм функціонування національної економіки, забезпеченні співпраці малих, середніх та великих підприємств, підтримки провідних великих підприємств та об'єднань, які мають змогу реалізувати загальнодержавні інноваційні пріоритети.

Отже, модернізація української економіки на засадах інноваційного розвитку має забезпечуватися комплексним застосуванням усіх доступних важелів економічної політики та запобіганням конфлікту між їхніми впливами і вирішенням стратегічних і поточних завдань. За цих умов інноваційна стратегія як така, що за визначенням сприяє підвищенню рівня прибутковості національних підприємств, може стати реальним простором для багатогранної співпраці держави і бізнесу.

Література:

1. Захарченко В.І. *Інноваційний менеджмент: теорія і практика в умовах трансформації економіки. Навч. посіб.* / В.І. Захарченко, Н.М. Корсікова, М.М. Меркулов – К.: Центр учбової літератури, 2012. – 448 с.
2. Каракай Ю. *Роль держави у стимулюванні інноваційної діяльності // Економіка України.* – №3. – 2013. – с. 14-21.
3. *Державна служба статистики України* <http://www.ukrstat.gov.ua>